

Seleccions esportives catalanes?

La Plataforma pro Seleccions Catalanes ha arribat a un acord amb ERC, i això ha somogut un tema que, com tants d'altres, apareixen en el panorama polític català d'una forma recurrent però sense el necessari aprofundiment.

Sembla que les raons d'en Llauredó ha estat l'actitud erràtica del nacionalisme majoritari sobre aquesta qüestió. No seré pas jo qui ho discuteixi. Però sí que crec que cal discutir - i a fons - els supòsits en què es basava la campanya.

És evident que si Catalunya tingués un estat sobirà, tindria seleccions esportives pròpies, aniria a Eurovisió - ara no discutim si és important d'anar-hi -, tindria veu pròpia a la Unió Europea i a la UNESCO i, com tots els estats de dimensions anàlogues, establiria un sistema de relacions internacionals, dins i fora de la UE, adequat a les seves característiques i a la preservació de la identitat, com ha fet secularment Portugal amb la Gran Bretanya per fugir de l'imperialisme espanyol.

Diuen, però, que assolir la independència és impossible. 10 anys abans que els Estats Units s'independitzessin de la Gran Bretanya, 10 anys abans que Noruega s'independitzés de Suècia, 10 anys abans que Irlanda s'independitzés de la Gran Bretanya, la gran majoria dels nacionals del que serien nous estats pensava que allò era impossible i que els qui ho propugnaven eren uns caps calents. I tanmateix fou. Hi ha coses difícils, aparentment poc probables, que finalment passen. Només cal que hi hagi un moviment de fons, encara que no sigui explícit, i que la conjuntura sigui favorable.

Ara: sigui com sigui, el que em sembla intel·lectualment denunciable és de substituir objectius difícils per d'altres objectius que, a més de més de parcials, són encara més difícils. I el de les seleccions esportives catalanes n'és un bon exemple.

En primer lloc, a nivell olímpic, el nostre il·lustre compatriota J.A. Samaranch ja es va ocupar de fer-hi impossible la presència catalana, fent aprovar una norma per la qual només es permetran nous comitès olímpics si corresponen a estats sobirans.

En segon lloc, a tots i cada un dels esports - almenys dels importants a casa nostra, hi ha traves similars. Qui addueixi el cas d'Escòcia amb el futbol fa trampa, perquè pren l'excepció per la norma. Escòcia és membre de la FIFA perquè n'és fundadora, però en l'article 4 del reglament d'aquesta federació queda clar que, a banda dels fundadors britànics, tota la resta de membres han de ser estats sobirans. I en d'altres esports la situació encara és més monolítica.

De manera que d'una banda renunciem a un objectiu general difícil - la independència - perquè no ens veiem en cor de canviar les actituds d'Espanya i ens embarquem en coses que comportarien canviar les del món sencer. Algú de debò pensa que el dia que hi hagués una llei espanyola que permetés seleccions catalanes tot el món s'apressaria delerós a canviar els reglaments de les federacions internacionals per poder incloure'ns-hi?

Per això cal prendre's amb força escepticisme el que només pot interpretar-se com un cop de porta a CiU. La causa que les seleccions catalanes no vagin endavant no és pas la desídia de CiU, sinó les dificultats realment insuperables del projecte.

Si que em sembla criticable l'actitud consistent a engrescar la gent en l'assoliment de fites pròpies d'estats independents i al mateix temps negar que la independència sigui el projecte nacional necessari. Si això es fes amb ànim de somoure els esperits endormiscats, potser seria vàlid, sempre que les incitacions anessin acompanyades de la pedagogia necessària i de la honestetat de dir les coses pel seu nom.

Però assignar a una situació autonòmica futura els atributs d'un estat independent em sembla políticament equivocat i intel·lectualment lamentable.

I anant més enllà: qualsevol projecte de renegociació de l'estatut que no digui amb absoluta claretat què hi podem aconseguir i què no mereix els mateixos qualificatius. Diguem-ho clar: amb el marc constitucional

actual, si podem aconseguir de blindar les competències i d'obtenir un finançament millor, ja farem el fet.

Però, amb estatut nou o vell, continuarem sense seleccions esportives, sense representació internacional de debò i amb una llengua subordinada d'acord amb la discriminació entre dos tipus de ciutadans que fa la constitució (símbol clar de tota la resta).

Com que això és així, crec que tant a CiU i a ERC s'haurien d'afanyar a dir, dia sí dia també, una cosa com ara que la vida de les nacions és molt llarga i dóna molts tombs, i el que ens proposem ara en una primera fase és això i això. En definitiva: distingir inconfusiblement la tàctica de l'estratègia.

Cal que ens deixem de federalismes asimètrics - amb aquest nom o amb un altre - i que parlem en termes homologables internacionalment en països de les dimensions de Catalunya. I si més no, almenys caldria tornar a posar en circulació el vell principi de la compilació doctrinal d'UDC: confederació de les quatre nacions, que mútuament es reconeixien com a iguals (i que evidentment requeriria una reforma constitucional). Això sí que seria un bon pas, i no el de les asimetries, que sempre són de mal vendre.

Web propi, 9.10.2003